

Bernhard Hagemann - Emilia a fán

(Részlet)

Hallja a teherhajó ködkürtjét és a Schmilinsky utca zsváját. Hallja a dudákat, a kiabálást, biciklicsengőt, mialatt szeme előtt elterül az üres folyosó a nagyszülei házában, a Schmilinsky utcától nyolcszáz kilométerre. Itt nincsenek bútorok, képek, sem szőnyegek. Stoerte fölteszi a fülhallgatóját, mert nem akarja hallani sem a hangyákat, sem a csigákat, de még a kígyókat sem. Inkább a hamburgi kikötők és utcák zaját, amelyeket az MP3-lejátszóján őriz. Még otthon vette fel őket, Hamburgban. Mielőtt el kellett költöznie. Az anyja azt mondja, hogy ostobaság az egész, az ember nem is hallja a hangyákat vagy a bogarakat, még a kígyókat és a csigákat sem. És, hogy le kellene vennie azt a buta fejhallgatót. Az anyjának persze fogalma sincs semmiről, és Stoerte azt mondta, ő márpedig hallja, hogy ugatnak a hangyák. És ez zavarja. Ha utánozza a hangot, amit a hangyák hallatnak, mindig azt mondja „Illz - Illz - Illz”.

Na persze az anyja szerint ez nem is olyan, mint a kutyaugatás, de ezzel csak azt bizonyítja, mennyire nem tud semmit.

Stoerte mindig mindent megfigyel. Ezt mindig mondja is az anyjának:

– Én észreveszek mindent!

Ámbár minél több zaj jön a fülhallgatóból, annál kevesebbet figyel meg mindabból, amit egyébként szokott.

A neve - Stoerte - régi, viking név, az apja adta neki, mert ő tengerész. Persze tulajdonképpen orvos, és vidéki praxist akar nyitni a nagyszülők házában. És a Stoerte nevet Stoerte adta magának. Amióta Bajorországban kellett élnie, hajlamos volt kissé átírni az életét.

A szülei Linusnak hívják, ő azonban sokkal északibbnak érzi a Stoertét. Szögletesnek és élesnek, mint amilyen az északi vidék, mint amilyen maga Hamburg. Nem olyan, mint Bajorország, a bájosan visszahangzó dombjaival, ahol hangyák ordítanak a dús fűben, és a borjak a bajor himnuszt bőgik.

És a Stoerte sokkal vikingsőbb is a vezetéknévvel együtt, olyan kalózos. Becker a családneve. És a keresztnévét „oe”-vel írja, ami északiasan néz ki. Azért persze „ö”-vel mondják:

– Störte.

Störte Becker! Majdnem olyan, mint Németország leghíresebb kalóza!

De azért lehetne a Stoerte egy idegen szó is, a honvágyra. Hiszen annyi minden zavarja őt itt, Bajorországban! A bőrnadrágok, a sör, a konyha, a fehér felhők, de a szürkék is, a hegyek, a fehér kolbász ugyanúgy, mint a sült, a Colamixre használt „Spezi” név, és a többi...

Először a költözés ellen küzdöttek, ő és a lelke. Közösen kaptak bőrvizsketést, aztán allergiás asztmát minden pollenre, ami a Dunától délre csak fellelhető volt, majd hasmenést és hajhullást. De ezeket a jeleket senki nem vette észre, tulajdonképpen ő maga sem. Azóta már megnyugodott a lelke is, ő is.

Persze azért még mindig honvágya van. De gyorsan észrevette, hogyha mint egy bolond, a fülhallgatójával és így a hamburgi lármával a fülében a hatalmas ház folyosóin rohangál, az segít. Lába alatt a kemény padlóval és dudákkal a fülében: ez a nagyváros. Már csak egy közlekedési lámpa hiányzik, ami irányítja a forgalmat, amikor valaki az előszobába megy, vagy a vécéből jön, esetleg a fürdőből, vagy egy másik szobából. Egy közlekedési lámpa a házban - ezt kívánta karácsonyra.

Végigrohan a folyosón. Sötét, fiúnak majdhogynem hosszú haja lobog, mint egy kalóznak az Északi-tengeren. A gyors léptek miatt lecsúszik a fejről a zajokkal teli fülhallgató; túl nagy neki. Bal karján viselt karórát használja stoppernek. Nincs ugyan szüksége arra, hogy tudja, minden alkalommal egyre gyorsabb, és arra sem, hogy megállapítsa, mennyivel több idő kell neki most, mint a négyszobás, hamburgi lakásban.

Stoerte keresztülrohan a házon, és rácsap a négy falra a tizennégy szoba mindegyikében, a földszinten és az emeleten egyaránt. Csak aztán térhet vissza a bejárati ajtóhoz. A szabályokat saját maga találta ki.

Megállította a stoppert. Két perc, húsz másodperc. Azt, hogy ez pontosan mire jó, maga sem tudja.

- Linus! - figyelmezteti őt az anyja. Ott áll a ház előtti kavicsos téren, és mobiljával a fülén próbálja a költöztető céget felhívni, ezredszerre. Késik a bútorszállító kocsi, már vagy fél órája meg kellett volna érkeznie.

- Linus!

Stoerte nem hallja az anyját, csak a száját látja. Így a neve csak ennyi: „I- u”. Kit hívnak már így: „I-u”?

Fülhallgató nélkül tisztán hallja aztán, amit az anyja mond:

- Tiszta a kezed? Nehogy összekend a falat!

- Bajorországban Stoertének hívnak! - válaszolja ő, és már újra a fején is van a fülhallgató. Felfoghatatlan, mennyi mindenért le kell vennie az embernek!

- Ve - le - a - a - va-t!

Stoerte megteszi azt a szívességet az anyjának, hogy „leveszi azt a vackot”.

- Rendbe tetted már a szobád?

- De hiszen üres!

- Kiraktad már a bőröndöd?

- Mama! - sóhajtja Stoerte - Hova tegyem azt a pár dolgot a bőröndből? Nincs is...

Az anyja egy háritó mozdulata, és vége is a beszélgetésnek.

- Igen? Buchner költöztetővel beszélek? Igen, itt Susanne Becker. Mondja, kérem...

Stoerte anyja elindul a virágágyások felé.